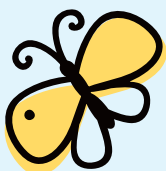

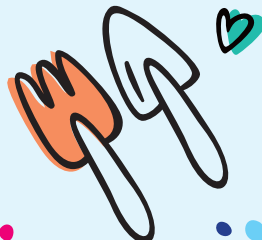
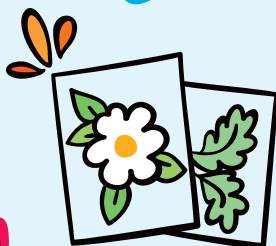
Anne
West

DE STADSTUIN

Deel 3

Yara

DE STADSTUIN

Yara

Eerder verschenen van Anne West bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Britt (Stadstuin deel 2)

Maud (Stadstuin deel 1)

Lekker is dat!

Blijf af!

Superchef

Cameramania

Anne
West
DE STADSTUIN
Deel 3
Yara

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915359
ISBN e-book 9789401915366
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.annewest.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

‘Mam? Waar is mijn wiskundeboek?’

‘Hoe moet ik dat weten, Nova?’ Vanaf de bank met een kopje thee in haar hand keek Yara Mertens toe hoe haar dochter zenuwachtig van haar slaapkamer naar de woonkamer rende.

‘Hij ligt hier op het aanrecht.’ Een man stak zijn hoofd om het hoekje van de kleine keuken.

‘Echt waar?’ Opgelucht liep Nova in twee stappen naar de man toe. ‘Dank je, Serge.’

‘Hoe komt dat boek daar nu weer?’ vroeg Yara zich hardop af, maar niemand reageerde.

‘Ik zet je zo wel af bij school, Nova. Rustig aan,’ zei Serge.

‘O, top!’ Nova verdween weer in haar kamer en sloeg de deur met een klap achter zich dicht. Yara zuchtte en nipte van haar thee. Ochtenden in haar veel te krappe woning waren tegenwoordig echt een ramp. En niet alleen ochtenden. Ook middagen en avonden. Dit huisje was gewoon niet geschikt voor drie personen.

‘Wil je nog wat eten?’ Serge stak zijn hoofd weer om de hoek van de keuken die naadloos overging in de woonkamer die tegelijk Yara’s slaapkamer was.

‘Nee, dank je.’ Yara glimlachte. Langzamerhand begon ze te wennen aan het feit dat er tegenwoordig een man in haar huis leefde. Haar man, haar vriend. Vele jaren lang had Yara alleen geleefd met haar dochter Nova.

Serge kwam nu helemaal tevoorschijn, met een kop koffie in

zijn hand. Hij plofte naast haar neer en trok haar even tegen zich aan. ‘Na vannacht kan ik maar geen afscheid van je nemen.’

‘Serge!’ Yara bloosde en keek zenuwachtig naar de deur waar haar dochter achter verdwenen was.

‘Dat hoort ze echt niet, hoor,’ zei Serge grinnikend.

‘Nee, en ik hoop andere dingen ook niet.’ Yara had het niet echt op de huidige constructie. De bank waarop ze nu zat werd ’s avonds hun bed en nou ja, er zat alleen maar een deur tussen hen en Nova. Een deur die heel makkelijk open kon gaan in Yara’s beleving.

Serge streelde haar haren en kustte haar. ‘Ik ga vanmiddag wel naar dat huis kijken.’

‘Ja, graag. Sorry, maar ik heb echt geen tijd.’

‘Dat geeft niet, lieverd.’ Serge liet zijn lippen naar haar hals glijden. Het was een feit dat hij niet van haar af kon blijven en Yara voelde zich mooi en gewild als ze bij hem was. Gek, zomaar ineens was haar leven compleet veranderd. Een paar maanden geleden was Serge bij haar ingetrokken, eigenlijk zonder dat ze er veel woorden aan vuil hadden gemaakt. Het was gewoon gebeurd en Yara was niet bij machte geweest er iets van te vinden of er iets tegen te doen. Niet dat ze het allemaal heel erg vond. Los van de te krappe behuizing ging het prima tussen hen drietjes. Nova was dol op Serge en hij op haar. Het probleem was dat Yara zich afvroeg of zijzelf wel zo gek was op hem.

‘Ook ’s ochtends ben je prachtig.’ Serges handen gleden weer verlangend over haar lichaam. Net als vannacht.

‘O, dank je,’ zei Yara. Serge mocht er ook zijn, vooral nu hij sinds enkele maanden voor zichzelf werkte als sportcoach en lifestyle-begeleider. Hij sportte zelf vaak mee met zijn cliënten en dat was goed te zien. Los daarvan, met zijn warrige kapsel, schaduw van een baard en grote, indringende ogen in een gezicht dat toch vrij mager bleef, was hij geen onaantrekkelijke verschijning.

‘Misschien kunnen we nog even tijd maken voor...’ zei Serge.

‘Nee.’ Resoluut duwde ze hem van zich af. ‘Dat lijkt me nu niet verstandig.’

‘Ik kan niet wachten tot we in ons nieuwe huis zitten.’ Serge knuffelde haar en stond met een diepe zucht op.

‘Ik ook niet,’ loog Yara. Natuurlijk wist ze wel dat het beter voor hen was om groter te gaan wonen, maar een huis huren samen met Serge maakte alles wel heel erg officieel en echt. Dit was haar stulpje – waar Serge toevallig ook woonde. Straks hadden ze iets van hen samen. Yara wist niet of ze dat wel wilde.

‘Oké, dan ga ik maar.’ Serge kuste haar stevig en klopte op Nova’s deur. ‘We gaan.’

Nova sprintte naar buiten. ‘Mam, mag ik met Inge naar de film vanmiddag?’

‘En je huiswerk dan?’

‘Vanavond of morgenochtend.’ Nova haalde haar schouders op.

‘Oké, om zeven uur thuis dan,’ zei Yara beslist. Nova wilde al protesteren, maar ze hief gebiedend haar hand op. ‘Zeven uur.’

‘Kom op, Nova. Dag lieverd.’ Serge zwaaide naar haar en leidde Nova naar buiten.

Meteen daalde de stilte neer in haar huisje. Nou ja, stilte was natuurlijk een relatief begrip. Het geraas van het verkeer en het geklingel van de tram drong hier in hartje Amsterdam altijd door de ramen naar binnen. Maar dat geluid gaf Yara rust. Het hoorde bij haar leven.

Ze keek haar kamer rond en werd moedeloos van de troep die overal rondslingerde. Vroeger lukte het haar vrij makkelijk om haar kleine huisje netjes te houden. Nu, met een tienerdochter en een vriend, was dat een onmogelijke opgave. Ze stond op. Het werd hoog tijd dat zij zich ook ging klaarmaken voor haar werk. Op dat moment kwam er een appje binnen.

Sanne heeft ontslag genomen. Wat moet ik vandaag doen met de winkel? Het appje was van Kees Veldstra. Hij was de tuinman die momenteel de stadstuin leidde die Yara samen met haar twee zussen bezat. Ook dat nog. Besluiteloos staarde ze naar het scherm. Sinds Britt een halfjaar geleden was vertrokken naar een commune in Frankrijk waren ze vaker van winkelpersoneel gewisseld dan een zevenjarige van tanden. Niemand zag het baantje als iets vast. Het was altijd een tijdelijk dienstverband tot er wat beters in zicht kwam voor de studenten die nu meestal de winkel bemanden. Dat had vast te maken met het niet zo beste salaris en het feit dat er

buurtbewoners in de tuin hielpen die af en toe een beetje vreemd waren. Werken in de tuin vroeg levenservaring en relativiseringsvermogen, iets wat veel jonge mensen natuurlijk nog niet hadden.

Laat de winkel maar dicht, appte ze terug. Ze zou vast een boos telefoontje krijgen van Menno Eermans, hun zakenpartner, maar dat zag ze dan wel weer.

Oké, appte Kees terug.

Yara voelde zich schuldig. Wanneer was ze voor het laatst in de tuin geweest? Dat was weken geleden. Veel te lang dus. Ze kon niet van Kees verwachten dat hij alles oploste. Dat was haar taak. Maar ze had het ook zo druk.

Yara pakte haar tas en liep de deur uit. Eerst maar naar haar werk. Met tegenzin propte ze zich in de overvolle tram die vlak bij haar huis stopte. Zo druk als het was op straat, zo stil was het in de tram ondanks het feit dat er nauwelijks iemand meer bij kon. Iedereen staarde naar het schermpje van zijn of haar telefoon, velen met oordopjes in. In deze mensenmassa had niemand contact met elkaar. Yara onderdrukte de neiging haar eigen telefoon te pakken. Ze staarde over de schouders van de man voor haar naar buiten, waar de grachtenpanden voorbijgleden. Een paar haltes verder wurmde ze zich weer naar buiten om op een andere, al even volle tram over te stappen. Zo ging het elke ochtend. Yara verbeet het gevoel van moedeloosheid dat haar opeens overviel. Ze had hard gewerkt voor haar baan. Van tienermoeder zonder ook maar een enkel diploma had ze zich met kind en al opgewerkt naar een goedbetaalde baan als managementassistent bij de krant. Daar was ze trots op, en toch voelde het niet helemaal goed.

Zoals elke ochtend pakte Yara weer een kop thee uit de automaat en liep ze naar haar kantoortje, dat grensde aan dat van haar baas Jacco. Hij was de hoofdredacteur van het kunstkatern en had haar de kans gegeven te groeien tot wat ze nu was. Ze was hem daar echt dankbaar voor. Toch vroeg ze zich steeds vaker af of haar dankbaarheid de enige reden was dat ze dit werk nog deed.

‘Goedemorgen Yara.’ Reinier van Dalsum kwam haar kantoor binnenlopen.

‘Hé, Reinier. Terug van vakantie? Hoe was het?’

‘Wel oké, denk ik.’ Hij nam plaats op het hoekje van haar bureau en nipte van zijn koffie. Reinier, topjournalist van het kunstkatern, had een zwierige, hartelijke en informele stijl waarmee hij iedereen aan het praten kreeg.

‘Wel oké?’

‘Nou ja, alleen Cora en ik, dus...’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Dus wat?’

‘We moesten veel bespreken.’

‘Ja, dat zal wel.’

‘Ze gaat niet meer terug naar Hollywood.’

‘O, dat is toch mooi?’

‘Beloftes, Yara. Ik heb er al heel veel gehoord en er is er nog geen een waargemaakt.’

‘Geef het een kans.’

Reinier zuchtte en staaarde langs haar heen uit het raam. ‘Dat blijf je maar herhalen.’

Yara zweeg en tikte een standaardantwoord op een van de vele mails in haar inbox.

‘Sorry. Ik weet heus wel dat je het goed bedoelt,’ zei Reinier.

‘Het spijt mij ook. Het is niet makkelijk na al die jaren en ik zit niet in jouw situatie. Ik heb makkelijk praten.’

‘Weet je hoeveel mannen in mijn situatie zouden willen zitten?’ Reinier glimlachte ironisch.

Yara grinnikte. Reinier was getrouwd met de beroemde filmster Cora Flanders, een weelderige vrouw van wie veel mannen ongetwijfeld droomden. Maar de werkelijkheid was toch wat minder sprookjesachtig, daar was Yara al lang en breed achter. Cora had zonder al te veel scrupules haar man en hun dochter Brianna achtergelaten om een carrière in Hollywood na te streven. Het was een stap die haar huwelijk naar de rand van de afgrond had gebracht.

‘Ze doet een oprechte poging, denk ik,’ zei Yara. Ze had Reiniers vrouw een keer ontmoet. In het korte gesprek dat ze toen met haar had, kreeg ze de indruk dat de situatie Cora helemaal boven het hoofd was gegroeid.

‘Ja, dat weet ik wel. En ik zie steeds vaker het meisje dat ik trouwde, Cora Sanders, maar ik kan die jaren van ergernis, woede

en eenzaamheid niet zomaar wegpoetsen. Ze heeft ons kind in de steek gelaten, verdomme.'

'Je bent eigenlijk nog steeds kwaad op haar,' concludeerde Yara.

'Nou ja, niet meer elke dag.'

'Dat is toch een begin.'

'Het publiek verwacht een romantische hereniging. Er gaat geen dag voorbij of zo'n prulblad hangt aan de lijn met de vraag of ze foto's van ons hele gezin mogen nemen.'

'En dat wil jij niet.'

'We zijn niet opeens een gezin omdat het Cora zo uitkomt. Toen ze naar Hollywood ging waren we ook een gezin, maar dat kon haar toen weinig schelen.'

'Hou je nog van haar?'

Reinier haalde zijn schouders op. 'Je weet dat ik al aan een scheiding dacht. En ik dacht aan jou.'

Yara bloosde. 'Hou op.'

'Sorry.' Reinier keek haar even aan voor hij zijn blik weer naar buiten wendde.

'Brianna zou het denk ik fantastisch vinden als jullie weer bij elkaar kwamen.'

'Zou jij bij iemand blijven omdat je dochter het fantastisch vindt?'

'Natuurlijk niet,' wilde Yara roepen, maar de woorden bleven steken in haar keel. 'Ik moet echt deze mails gaan wegwerken.'

'Ja, ik heb straks een interview. Dat moet ik maar eens gaan voorbereiden.' Reinier knikte haar toe en liep het kantoor uit.

Yara's handen zweefden boven het toetsenbord. Reiniers vraag had haar van haar stuk gebracht. Zou zij bij iemand blijven omdat Nova dat fantastisch vond? Nee, natuurlijk niet. Ze gaf echt om Serge.

Geïrriteerd tikte Yara een antwoord op de volgende mail. Waarom was ze toch zo over alles aan het twijfelen? Hadden anderen dat ook? Yara had verwacht dat het feit dat ze nu een goede baan en een stabiele relatie had, haar rust zou brengen. Eindelijk had ze het tienermoederschap achter zich gelaten en leefde ze als een volwassene vrouw met een volwaardige baan en een leuke vent haar leven.

Het was een positie waar ze vroeger alleen maar van gedroomd had en waarvan haar moeder zeker had geweten dat ze die nooit meer zou bereiken. Maar haar moeder had het dus mis. Dat had Yara be-
wezen.

Helaas was de rust in haar hoofd nog steeds ver te zoeken. In plaats van dat ze zich nu afvroeg of ze niet meer moest doen met haar leven en of ze niet moest proberen hogerop te komen, dacht ze na over haar keuzes en of dat wel de goede waren geweest. Was dit wel de baan van haar dromen? Was Serge wel de liefde van haar leven? Wat was liefde eigenlijk? Op elke vraag waren meerdere antwoorden mogelijk en die bleven maar door haar hoofd malen. Ze werd er af en toe echt gek van.

Het geluid van haar telefoon haalde haar uit haar sombere gedachten. 'Met Yara.'

'Yara, heb jij toestemming gegeven om de winkel te sluiten vandaag?'

'Goedemorgen, Menno. Ja, dat klopt. Sanne heeft ontslag genomen, dus er is niemand om de winkel te openen.'

'Had je niet even iemand kunnen bellen?'

'Nee, daar had ik geen tijd voor.'

'Daar had je geen tijd voor? Je realiseert je toch wel dat elke sluitingsdag van de winkel ons geld kost?'

'Ja, sorry.'

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. In gedachten zag ze Menno Eermans aan zijn bureau zitten in zijn enorme, kale, stalen gebouw. Waarschijnlijk was hij onberispelijk gekleed en zat elk haartje feilloos op zijn plek. Van top tot teen de gelikte zakenman die hij wilde zijn.

'Als jij het heft niet in handen neemt, doe ik het, Yara,' zei Menno ten slotte.

Yara ging wat rechterop zitten. 'Wat bedoel je?'

'Ik koop jou en Britt gewoon uit.'

'Wij verkopen niet, dus dat wordt lastig.'

'Je hebt geen keus als je diep in de schulden zit. Schulden die jullie je niet kunnen veroorloven.'

'We verkopen de tuin niet.'

‘Doe er dan wat mee. Ik ben dit meer dan zat.’ Menno’s woede raakte Yara door de telefoon heen. Ze had er al vaker mee te maken gehad. Het enige wat hielp, was om te bedenken dat zijn irritatie niet op haar gericht was.

‘Oké, ik bedenk wel wat.’

‘Morgen is de winkel weer gewoon open.’

‘Ja, Menno,’ zei Yara gedwee.

‘Nou, fijne dag hè.’

Yara luisterde naar de kiestoon. Het was weer een typisch gesprek met Menno geweest. Ze vonden met de regelmaat van de klok plaats. Het had weinig zin de dag te vervloeken dat haar oudste zus Maud haar aandeel van hun tuin had verkocht aan projectontwikkelaar Menno. Die actie had de tuin, die zij met z’n drieën hadden geërfd van hun vader, waarschijnlijk gered van de financiële ondergang. Maar Menno was geen makkelijke zakenpartner. Al helemaal niet nu Britt was vertrokken naar de commune.

Yara keek somber naar de eindeloze hoeveelheid mails in haar inbox. Allemaal gesloten envelopjes of rode vlaggetjes waar ze nog wat mee moest. Ze stond op en klopte op de deur van Jacco. Hij was vaak al vroeg aanwezig, maar liet zich zelden voor elf uur zien. Net zo opgeslokt door binnenkomende berichten als zij.

‘Hoi Yara.’ Jacco keek op van zijn scherm. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Heb je me morgen heel hard nodig?’ vroeg Yara.

‘Hoezo?’

‘Ik wil een dagje vrij nemen.’

Jacco zuchtte demonstratief. ‘Het is erg druk.’

‘Een dagje maar.’

‘Als je vandaag dan alles maar zoveel mogelijk wegwerkt.’

‘Dat is goed.’ Dat werd weer overwerken, bedacht Yara.

‘Prima dan.’

Yara zette zich weer achter haar computer. Geen afleidingen meer. Aan de slag.

‘Dus nu kom je zelf maar in de winkel staan?’ Kees Veldstra liep met haar mee over de smalle paadjes van de tuin naar de winkel.

Yara knikte.

‘En vond je baas dat goed?’

‘Nou ja, ik ben er toch?’

‘Hmhm.’ Kees lurkte even aan zijn pijp.

Yara keek de tuin rond. De zomer liep op zijn eind en dat was te zien. Het was lang droog geweest en de aardbeienplantjes en groentes hingen er lusteloos bij. De aarde was hard en donker en zelfs onder Yara’s voeten veerde de grond niet meer mee. Af en toe ving ze heel vluchtig de zoete geur van overrijpe aardbeien op. Ze glimlachte en keek naar de hoge muren van de panden die de tuin omringden. Ze hield van deze plek, van dit kleine, verborgen stukje Amsterdam, hun stadstuin. In het verleden had ze niet geweten wat ze met de erfenis van hun vader had moeten doen. Nu kon Yara zich het leven niet meer zonder de tuin voorstellen. Op elke vierkante meter grond lag een verhaal. Een kostbaar stukje dat bij haar leven hoorde. Het verhaal van de hereniging met haar zussen, het verhaal van Joep en Nova en vooral het verhaal van het leven van haar vader. Tegelijkertijd drukte de verantwoordelijkheid voor de tuin zwaar op haar schouders nu zowel Maud als Britt haar niet kon helpen. Soms wist ze ook niet meer hoe ze de aanhoudende problemen moest oplossen. Dus ging ze vandaag maar zelf in de winkel staan gewoon om Menno tevreden te houden. Het was natuurlijk niet de ideale oplossing. Ze raakte op deze manier snel door haar vakantiedagen heen.

Yara opende de deur van de winkel. Zelfs na een halfjaar rook hij nog nieuw. Het was een prettige geur die een belofte voor de toekomst inhield. Daar klampte Yara zich maar aan vast.

‘Mevrouw Bentink zal vandaag wel komen helpen,’ zei Kees.

‘O fijn.’ Mevrouw Bentink was een oudere vrouw met alzheimer die op vaste dagen naar de tuin kwam. Die structuur had ze hard nodig en het was juist voor mensen zoals zij dat haar vader de tuin in deze achterstandswijk had geopend. De vrijwilligers die regelmatig tussen de plantjes aan het schoffelen waren, kwamen ook allemaal uit de omgeving. Meestal waren het mensen met complexe achtergronden en een nog onduidelijke en voor hen onzichtbare toekomst. Hier kwamen ze even op adem. Net als Yara.

‘Heb je al iets gehoord van Maud?’ vroeg Kees.

‘Nee, nog niet.’

‘Het kan elk moment gebeuren, toch?’

Yara knikte. Ze zou natuurlijk niet toegeven dat ze de laatste dagen elke tien minuten op haar telefoon keek om te zien of ze niet per ongeluk een berichtje had gemist. Maud kon elk moment bevalen van haar eerste kind. Yara’s eerste neefje of nichtje. Ze kon niet wachten om kennis te maken met haar nieuwe familielid.

‘Red je het allemaal wel, zo in je eentje?’ vroeg Kees.

Yara knikte afwezig. ‘Natuurlijk.’

‘Menno was niet blij toen hem ter ore kwam dat de winkel dicht was.’

‘Nee, dat weet ik.’

‘Het moet voor jou zijn alsof twee verantwoordelijkheden constant aan je trekken sinds Britt weg is.’

Yara glimlachte. ‘Drie zelfs. Mijn baan, de tuin en natuurlijk Nova en Serge.’

Kees knikte. ‘Vermoeiend.’

‘Zeg dat wel.’

‘Dus wanneer ga je een keuze maken?’ Kees knikte haar toe en verliet de winkel.

Yara keek hem verbijsterd na. Een keuze maken? Moest dat dan?

Ze gleed met haar hand over de houten toonbank, waarop een mand met kleine zakjes boerenchips onbeschaamd naar haar lonkte. In de schappen stonden talloze producten van bevriende boeren en biologische bedrijven. De chocoladekoekjes vlak bij de kassa waren Yara al maanden een doorn in het oog. Die dingen waren veel te lekker en te verleidelijk. In het midden van de winkel stonden grote bakken met diverse groenten die Kees vanochtend vroeg al had bijgevuld. Parelwitte bloemkolen, spruitjes, bonen. Alles zag er even mooi uit. En dan waren er natuurlijk de bakjes met aardbeien uit hun eigen tuin. De zoete geur kwam je al snel tegemoet als je de winkel binnenstapte. Yara glimlachte en pakte stiekem een kleine aardbei uit een bakje. Dit was hun winkel. Ze was er trots op. Maar een keuze maken die haar elke dag hier zou brengen? Dat was nog

geen moment in haar opgekomen. Niet na alles wat ze voor haar huidige baan had gedaan.

‘Goedemorgen, Yara.’

Ze schrok op uit haar overpeinzingen. Voor haar stond Menno. ‘Hoi. Jou had ik niet verwacht.’

‘Ik kwam kijken of de winkel inderdaad open was.’

‘Controle dus?’

Menno haalde zijn schouders op. ‘Noem het hoe je wilt.’

‘Controle,’ zei Yara.

‘Dit is een zakelijke onderneming, Yara. Ik heb die eindeloze discussies al met Britt gevoerd. Ik ga dat met jou niet overdoen.’

‘Dat hoeft ook niet,’ suste Yara. Een gesprek voeren met Menno zonder gelijk in een ruziesfeer te belanden, was tegenwoordig een hele opgave. Zoals altijd zag hij er smetteloos uit in zijn pak en met zijn perfecte kapsel. Maar Yara had de rafels in zijn uiterlijk al langer opgemerkt. Zijn bleke huid en de donkere kringen onder zijn ogen. Over zijn momenteel nogal opvliegende karakter had ze het dan maar helemaal niet.

‘Heb je nog wat van Britt gehoord?’ vroeg Menno.

‘O, sorry,’ zei Yara. ‘Ik dacht dat je controle op de winkel bedoelde.’

Menno keek haar even verbaasd aan en glimlachte toen zuur.

‘Het gaat goed met haar. Ze appt me regelmatig over van alles wat ze daar in hun tuin doen.’

‘En ze appt over Oscar,’ zei Menno somber.

‘Nou, nee. Eigenlijk niet.’ Yara stond daar nu pas bij stil. De naam Oscar was al tijden niet meer gevallen in Britts appjes of mailtjes.

‘O.’ Yara hoopte niet dat deze mededeling Menno’s hoop deed opflakkeren. Het had hem diep gekwetst toen haar Britt was teruggegaan naar de commune in Frankrijk die ze niet lang daarvoor had verlaten om in de stadstuin te kunnen werken. Yara had gehoopt dat Britt de rust had kunnen vinden bij Menno, op wie ze toch smoorverliefd was. Maar uiteindelijk had ze gekozen voor Oscar, ook een comunelid, die dezelfde idealen had als zij. Yara had nooit geweten hoe een gebroken hart er precies uitzag tot ze zag hoe Menno eraan toe was na het vertrek van haar zusje. Hij had

oprecht van haar gehouden. Sterker nog, vermoedde Yara, die kei-harde, gelikte zakenman had vanwege die liefde zijn hele leven in Britts handen gelegd. Maar ja, juist dat harde zakenmanaspect was wat Britt zo had tegengestaan. Ze kon er niet doorheen kijken.

‘Nou ja, het doet er ook niet toe.’ Menno zuchtte en keek de winkel rond.

‘We moeten iemand in de plaats van Sanne vinden,’ kwam Yara ter zake.

‘Ja, daar wilde ik het met je over hebben. Ik ben die eindeloze stroom van onbetrouwbare studenten echt meer dan zat. Deze tuin heeft een stabiele factor nodig.’

‘Kees is er toch?’

‘Kees is fantastisch. De mensen zijn zeer op hem gesteld. Maar hij is de tuinman. Hij stuurt al alle vrijwilligers aan en hij zorgt ervoor dat de tuin er mooi bij ligt. Hoe oud is die man eigenlijk?’ Menno verwachtte geen antwoord op zijn vraag. Hij ging direct verder. ‘Wat ik bedoel is iemand die het financiële beleid bewaakt, de inkoop goed regelt en de promotie verzorgt.’

‘Alles wat Britt en Maud deden,’ begreep Yara.

‘Precies. En nog wat meer. We hebben het over workshops gehad die Britt zou regelen. Evenementen, dat soort dingen.’

‘Oké,’ zei Yara langzaam.

‘Dus.’ Menno keek haar afwachtend aan.

‘Menno, ik heb een drukke baan en ook nog een puberdochter.’

‘Die tuin is uiteindelijk van jullie. Wordt het niet eens tijd dat je dat ook laat merken?’

Yara staarde hem aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb het gevoel dat ik alles maar moet opknappen voor een stuk grond dat uiteindelijk jullie erfenis is.’

‘Jij hebt Mauds aandeel,’ herinnerde Yara hem. ‘Dus jij bent voor een derde eigenaar.’

Menno zweeg en staarde grimmig langs haar heen.

‘Toch?’

‘Ik ga mijn aandeel verkopen,’ zei Menno.

‘Wat?’

‘Ik heb het geld nodig en deze tuin kost me alleen maar geld.’

‘Dat meen je niet.’ Yara schrok van deze totaal onverwachte mededeling.

‘Dat meen ik wel. Ik heb het al heel vaak tegen Britt gezegd. Ik ben geen liefdadigheidsinstelling. En nu...’

‘Wat en nu?’

‘Het gaat niet goed met mijn bedrijf. Ik heb al het geld nodig dat ik kan krijgen. Deze tuin is geen investering meer, maar een kostenpost. Hij moet weg.’

Yara slikte. ‘Zonder jou kunnen we het niet, Menno.’

‘Als ik failliet ben, heb je niets aan me.’

‘Is het zo erg?’

‘Ja.’

Yara begreep dat de wallen onder zijn ogen niet alleen met haar zus te maken hadden.

‘Ik heb een paar slechte investeringen gedaan omdat ik er met mijn hoofd niet bij was. Je weet wel waarom.’

‘Jeetje, Menno.’ Yara liep om de balie heen en leidde hem naar het kantoortje achter in de winkel. ‘Ga zitten. Koffie?’

‘Graag.’

Yara zette de waterkoker aan en zocht naar de lekkerste verantwoorde koffie die ze in de winkel kon vinden. Even later zat Menno achter een dampende kop koffie en zichzelf achter een even grote beker thee.

‘Het spijt me,’ zei Menno. ‘Zo wilde ik het je niet vertellen. Ik had eigenlijk met Maud willen praten om te zien of zij haar aandeel terug kan kopen, maar ik wil haar niet lastigvallen nu.’

‘Weet Maud dan niet dat het slecht gaat? Ze werkt voor je.’

‘Maud was er de afgelopen tijd voor haar verlof niet echt meer bij met haar gedachten.’

‘Nee, dat begrijp ik.’

‘Ik dacht ook wel dat ik het kon oplossen, maar ja. Niet dus.’ Menno nam een flinke slok van zijn koffie. ‘Ik heb geen keus, Yara. Als jullie het aandeel niet terugkopen, zoek ik een andere koper.’

‘We hebben het geld niet, denk ik.’ Yara’s gedachten gingen razendsnel naar allerlei oplossingen. Ze moest er niet aan denken dat er iemand anders dan Menno een aandeel in de tuin zou heb-

ben. Menno, hoe zakelijk ook, deelde in ieder geval hun vaders visie voor de tuin. Yara had zijn benadering wel gewaardeerd, ook al kwam die niet altijd overeen met Britts denkwijze. Dankzij Menno bestond de tuin nog, dat was de keiharde waarheid. ‘Ik vind het heel rot voor je.’

‘Ach.’ Menno staarde leeg voor zich uit. Yara had hem zo nog nooit gezien. Haar hart ging naar hem uit. ‘Uiteindelijk is het alleen maar geld.’

‘Zeg je dat nu tegen mij?’ Yara grijnsde. ‘Ik heb jarenlang elk dubbeltje moeten omdraaien. Ik was dolblij geweest met een beetje geld.’

Menno glimlachte. ‘Nou, dan kun jij mij nog wat tips geven straks als ik aan de rand van de afgrond sta.’

‘Zeker. Ik kan je precies vertellen waar je de goedkoopste spullen kan kopen.’

‘Lach er maar om. Ik denk dat je wel van Britt weet hoe ik geleefd heb de afgelopen jaren.’

‘Ja, elke avond dineren in een of ander duur restaurant zou ik voorlopig maar even achterwege laten.’

‘En dat is dus een probleem, want ik kan niet koken.’

‘Dat kun je leren.’

‘Mijn weinige vrienden leven ook dit leven, dus die kunnen me dat niet leren.’

‘Ik leer het je wel,’ bood Yara spontaan aan.

‘Meen je dat?’

‘Het is het minste wat ik kan doen na alles wat je voor ons hebt gedaan.’

‘Weet waar je aan begint.’

Yara grinnikte. ‘Dat zal toch wel meevallen?’

‘Ik waardeer het, Yara. Maar ik wil ook graag dat je zelf nadenkt over deze tuin. Jij en Britt staan sterker tegenover een koper van buiten als jullie een duidelijk plan hebben voor de tuin. Een businessplan waaruit blijkt hoe je in ieder geval quitte wilt draaien. Maar eerlijk gezegd, en ik weet dat je vader daar geen belangstelling voor had, zou winst ook mooi zijn.’

‘Dat verkoopt voor jou makkelijker,’ begreep Yara.

‘Ja, natuurlijk. Een winstgevend bedrijf trekt andere lui aan dan een bedrijf op de rand van de afgrond. Snap je?’

Yara schudde haar hoofd.

‘Voor een winstgevend bedrijf vind je investeerders, mensen die mee willen denken. Voor een bedrijf dat failliet dreigt te gaan, vind je vooral zakenlui die een gok wagen en daaraan hoge eisen stellen qua inspraak en beleid. Omdat zij de geldschieters worden, willen ze de touwtjes in handen hebben.’

‘Ja, dat klinkt logisch.’ Yara beseftte hoe weinig ze wist over zaken doen op het hoge niveau waar Menno en ook Maud werkten.

‘Je bent hier nodig, Yara. Zo simpel is het.’ Menno nam een laatste slok van zijn koffie en stond op. ‘Je kunt niet meer alles doen.’

Yara keek hem na toen hij het kantoor uit liep. Twee keer op een dag was haar nu gezegd dat ze een keuze moest maken. Was dat zo? Plotseling drukte de verantwoordelijkheid voor de tuin zwaar op haar schouders. Nu haar beide zussen niet beschikbaar waren, lag de beslissing grotendeels bij haar. Wat moest ze doen?

De eerste klanten kondigden zich aan in de winkel en Yara stond snel op. Achter de balie keek ze toe hoe ze langs de schappen liepen. In deze winkel kochten mensen niet in grote hoeveelheden. Meestal waren ze op zoek naar iets bijzonders. Hoe kon ze er ooit voor zorgen dat ze quitte draaiden? Laat staan dat er sprake was van winst? Toch beseftte ze ook hoe ze ervan genoot de klanten te adviseren, om regelmatig met een klant de tuin in te lopen om te laten zien hoe de aardbeien en de groenten erbij stonden. Ze vond het leuk met de vrijwilligers te praten en hen even te zien lachen in dit stukje paradijs dat hun uitlaatklep was. Ze moest er niet aan denken dat kwijt te raken. Aan de andere kant had ze hard gewerkt voor de baan die ze nu had. Ze had net haar diploma op zak. Dat wilde ze niet weggooien. Bovendien, de tuin was geen vetpot. Haar salaris zou er weer op achteruitgaan, net nu ze eindelijk een beetje ademruimte had.

Een piepje op haar mobiel trok haar aandacht. Yara grabbelde naar de telefoon en keek op haar scherm. Het berichtje was van Rob, Mauds man. *Hoi Yara. Maud en ik gaan naar het ziekenhuis. Het is zover. Duim je voor ons?*

Yara's hart sloeg een slag over. Gek, het leven ging gewoon door. Het echte leven, de dingen die ertoe deden. Vlug appte ze terug. *Ik denk aan jullie. Wens Maud heel veel sterkte!*

Yara wist nu al dat dit een heel lange dag zou worden waarin ze haar telefoon geen moment uit het oog zou verliezen. Een volgende klant kwam binnen. 'Goedemorgen. Kan ik u helpen?'

De stadstuin staat aan de rand van de afgrond en omdat Britt en Maud hun verantwoordelijkheid niet nemen, komt het op *Yara* aan om de tuin te redden. Maar wie zegt dat uitgerekend zij daar zin in heeft? Zij heeft ook wel wat anders aan haar hoofd. Bijvoorbeeld dat ze smoorverliefd is op investeerder Menno. En dat ze tegelijkertijd met Serge aan het zoeken is naar een huis voor hen samen, terwijl ze helemaal niet verliefd is op hem. Maar ja, haar dochter Nova is zo gek op Serge...

Als dan ook nog de biologische vader van Nova onverwachts contact opneemt, is de chaos compleet. Yara beseft dat de tuin alleen gered kan worden als ze er alle drie voor gaan. En laat samenwerken nou net iets zijn waar ze geen ster in zijn.

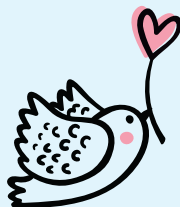
‘De fijne schrijfstijl en de aandacht voor maatschappelijke thema’s maken dit boek prettig leesbaar en bijzonder’

– Hebban.nl over deel 2, *Britt*

Anne West schrijft op een grappige en herkenbare manier over de dilemma’s in het leven van jonge vrouwen. De drie zussen in deze trilogie zijn heel verschillend, maar hebben toch meer met elkaar gemeen dan ze zelf denken. Eerder verschenen in de Stadstuin-serie *Maud* en *Britt*.

Z&K

 facebook.com/zomerkeuning
 instagram.com/zomerkeuning

ISBN 9789401915359 NUR 340

9 789401 915359
www.zomerenkeuning.nl